

Оксана
Калина

ПРО
ЖИТТЯ

Оксана Калина

Про життя

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=19390307
Мультимедийное издательство Стрельбицкого;*

Аннотация

Життя прожити – не поле перейти... Кожен день перед нами постає вибір – грандіозний, чи, на перший погляд, незначний, простягається безліч доріг. Іноді здається, що ці дороги ведуть в нікуди, попереду лише тупик. Але доки живе людина, доти й живе надія. Чи може навпаки: доки живе надія, до тих пір живе й людина? Книга Оксани Калина «Про життя» – це збірка коротких новел про повсякдення, яким живе кожен з нас. А в тому повсякденні – і любов, і ненависть, і гіркота, і страх, і радість, і біль. А головне – надія.

Содержание

Всього один дзвінок	4
Сон	9
По чарці	12
Повторення пройденого	17
Чашка кави	20
Кінець ознакомительного фрагмента.	21

Оксана Калина

ПРО ЖИТТЯ

Всього один дзвінок

Люда, після шостої за рахунком казки і сто двадцять восьмого «чому?» нарешті вклала трирічну донечку спати. Ледве переставляючи ноги, вона поплелася в душ. День видався тяжким: відчитала уроки в школі (Люда була вчителькою початкових класів), потім збігала за донькою в садочок за тим, разом з нею – на город. Там вже бур'яни на всю силу почали правити бал. Але хіба з такою непосидою толком попрацюєш? До вечора вона втомилася так, що засинала на ходу. Люда взагалі останнім часом дуже втомлювалася. Після того, як вона розлучилась з чоловіком і переїхала до батька, який дуже скоро після того помер, (Людина мати вже років 15 як жила з іншим чоловіком далеко звідси) допомоги їй чекати не було від кого. Свекруха, доки вони жили разом з Андрієм, охоче наглядала за малою. Тепер же відвертала носа, заледве побачивши Люду з Олечкою. Ніби дитина винна в тому, що у батьків життя не задалось. Тож Люда перестала приводити малу до свекрухи, хіба вже зовсім безвихідь була.

Після душі Люда відчула себе бадьорішою і навіть надумала подивитись якесь кіно по телевізору.

Аж раптом хтось почав тихенько стукати у двері. Люда глянула на годинник – опів на одинадцятую. В таку годину до хати стукають хіба лихі гості, погані звістки, лікарі чи поліція. Останніх вона точно не викликала, поганих звісток теж, ніби, чекати не доводилось. Значить... Значить лихі гості. Люда перелякано зіщулилась. Вікна в хаті були заграбованими, але ж вхідні двері, вміючи, відчинити було не так вже й важко.

Жінка перш за все кинулась в кімнату до доньки. Та собі мирно спала, засунувши до рота великого пальця. Брати дитину і тікати через вікно? Але ж де гарантія, що той, хто шкребеться в двері не помітить і не наздожене? І що тоді? Думка про те, що з Олечкою може статися щось лихе, змусила Люду заціпеніти. Ні, хай спить поки що, нема чого дитину лякати, може, їй все це лиш здалося.

Люда навшпиньки вийшла в коридор, прислухалась. Від вхідних дверей – ні звуку. Вона вже хотіла було зітхнути з полегшенням, коли ж звук повторився, на цей раз вже чіткіше. Люда знову заціпеніла від страху. Господи, що ж робити. Чи зможе вона захистити донечку, себе? А якщо там не один зловмисник? Кого кликати на допомогу?

Люді чомусь навіть на думку не спало, що можна зателефонувати до поліції. От ніби вибило з голови, і все тут. Але ж хтось має допомогти! Покликати бувшого чоловіка вона не могла – той гайнув на заробітки в іншу область. Свекруха? Чим вона допоможе? Ще й плітки потім розпускати почне,

мовляв, не встигла розлучитись, а вже чужі мужики в хату ломляться. Хіба що... Костя.

Костя, з яким вона познайомилася нещодавно, активно симпатизував Людї. Він був на декілька років молодшим, то-му раніше вона не звертала на Костю ніякої уваги, тим біль-ше, будучи заміжною жінкою. Він був веселим, дотепним і симпатичним хлопцем. Правда, після розлучення всі чоло-віки здавалися Людї якимись не такими, чи що. Не була вона ще готова до серйозних стосунків. Але Костя їй подобався, і навіть дуже. Було в ньому те, що прийнято називати хариз-мою: з першого разу і не добереш, чим саме ця людина тебе приваблює. Та й з другого і третього теж – приваблює, і все тут. Правда, Костя був любителем «погудіти» в веселих ком-паніях, та й дівчат не цурався, як і вони його, але до Людї, як він казав, відчував «найвищу міру симпатії».

– Я знаю тільки про найвищу міру покарання, – посмія-лась тоді над ним Люда, – розстріл. Про найвищу міру сим-патії зроду нічого не чула.

– Правда, Людмилко, як тільки я тобі буду потрібен – тіль-ки номер набери – примчусь на крилах любові. Навіть з того світу.

– На цьому ще побудь, – усміхнулась Люда.

Костя їй дійсно дуже подобався, але... Було якесь але, ко-тре Людї не давало спокою. Яке саме – вона ніяк не могла второпать. А тоді зрозуміла – дуже багато пафосних слів і обіцянок. Хто багато говорить, той, зазвичай, мало робить.

І все ж Люда вирішила – перетелефоную Кості. Їх поки що нічого не зв'язувало, але якщо вона дійсно йому не байдужа, як він стверджує – то приїде. В нього багато друзів, нехай з собою ще когось візьме. Якщо жінка по справжньому цікава чоловіку і потрібна йому, він для неї небо й землю переверне. Нехай приїжджає з друзями. Розберуться з тими, хто знаходиться за її дверима – друзів по домам, а Костя нехай залишається. А що? Вона тепер вільна жінка, має повне право.

Люда прислухалась до звуків, що долинали з двору. Стукіт ніби стих, але тут же знову відновився, ніби хто пилкою по металу водив.

Люда швидко набрала Костін номер. Довго вийшов виклик, але трубку ніхто не брав. Люда знала, що Костя лягає пізно – або ж працює ночами, або ж, як казали про нього в селі, «козу водить». Люда ще раз набрала номер. Гудок – мовчання.

– Де ж ти?! – у відчаї повторяла вона, – де ж ти, коли так потрібен?! Де!

Але трубка продовжувала вперто мовчати. Стукіт за дверима став ще сильнішим.

Що ж, вирішила Люда, доведеться самій. Вона рішуче, хоча й ноги підгиналися від страху, пішла на кухню, знайшла ножа з найдовшим і найгострішим лезом. Підійшла до входних дверей, глибоко вдихнула, виставила ножа вперед, різким рухом повернула ключ в замку і відкрила двері.

На порозі сиділа Жулька – приблудна собака, яка приби-

лася до Людиної садиби днями. Вся оббивка знизу на дверях була на стрічечки подерта Жулькиними гострими кігтками – це так вона просилася в хату. Тому й двері стукали – були не дуже тісно підігнані до налічників.

Люда не знала що їй робити: чи сміятися з радості, що все обійшлося, чи дати добрячого копняка Жульці, чи пустити її в хату.

Люда зробила все відразу: розсміялась і копняком загнала Жульку в коридор.

– Зараз руда, – сказала вона собаці, – я від страху мало не померла.

Жулька винувато, але віддано дивилась хазяйці в очі.

Аж тут пролунав телефонний дзвінок. «Костя», прочитала Люда на дисплеї.

– Золотко, ти дзвонила, – прогудів він в телефон. Відчувалося, що Костя гарно хильнув, та і музика десь фонила, – щось хотіла? Невже мене? – він весело загеготів.

– Та вже нічого, Костя, вже нічого, – сказала Люда, зробила відбій, а потім витерла Костін номер з пам'яті.

Може й неправильно зробила. Але... Але...

Сон

Вже добрий десяток років Оксані час від часу снівся дин і той самий жахливий сон: ніби вона бреде якоюсь розваленою будівлею і не може знайти вихід. Навколо – руїни. Скрізь темніють, ніби очниці черепа, провалля вікон, напівзруйновані сходи ведуть в нікуди. І така тиша, що аж давить на уші. Навколо – ні душі. Страшно так, що хочеться вити по вовчому на повний місяць, що час від часу, ніби насміхаючись, заглядав у віконне провалля.

Оксана знала одне – їй потрібно будь що знайти вихід з цих руїн. І тоді вона врятується. Від чого? Того вона не відала, бо ніби то ніхто за нею не гнався. Але, Господи, як же було страшно! Страшно!!!

Після цих снів вона прокидалася обезсилена, в мокрій від поту нічній сорочці, з тремтячими ногами і руками, і довго не могла прийти до тями.

Який вихід вона шукала? Для чого? Звідки? Що це за руїни такі? Після кожного такого жахіття Оксана боялася лягати спати взагалі. Навіть конячі доз снодійного не допомагали, тільки серце «посадила». Була б її воля, вона б ночі відмінила назовсім! Але такої влади в Оксани не було, а щоб не вкладатись спати одній, вона почала запрошувати на ночівлю кавалерів. Їх було багато, враховуючи Оксанину привабливість. Але навіть відчуття людського тепла поряд не до-

помагало. Може тому, що нікого зі своїх кавалерів вона не любила по справжньому. Хоча, до чого тут одне до іншого, питається? І кавалерам же не поясниш, що давно б послала всіх під три чорти, якби не ці страшні ночі.

Оксана пішла іншим шляхом і намагалась зрозуміти походження цього сну. Звідки вона повинна знайти вихід? Що її загнало в ці руїни? Що це взагалі за руїни такі бісові? Подруга радила звернутись до кваліфікованого психолога, але Оксані чомусь здавалося, що психолог тут же їй поставить якийсь невтішний діагноз, тому й не поспішала нікуди йти.

А жахи продовжували мучити її. Оксана майже зовсім перестала спати і від виснаження ледь трималася на ногах.

– Що не так? – питала вона своє відображення в дзеркалі, – скажи, що не так? Не так живу? Роблю щось неправильно? Підкажіть хто не будь!

Раптом Оксана потягнулась до настінного відривного календаря, видрала його разом з гвіздочком і зі злістю кинула на підлогу. Календар, мов підбита птаха, упав на темну зелень килима. Оксані ніби трохи полегшало, хоча календар тут був зовсім ні до чого, тим більше, православний. Їй зробилось соромно. Оксана підійшла до календаря, підняла його. Він відкрився на сторінці із притчею про прощення.

– Скільки разів потрібно прощати винуватцям своїм? Чи до семи? – прочитала вона дрібно набраний текст.

– Кажу вам – не до семи, а до сорока семи, – була

відповідь.

І тут Оксана зрозуміла, ніби осяяло. Це вона сама – руїна. Стільки накопилось в душі злості і грікоти за нещасливе дитинство, яке вона провела, ховаючись по сусідам від п'яного вітчима. За нещасну матір, яка крім тяжкої роботи нічого не бачила. За вічну бідність і безгрошів'я. За перше, нерозділене кохання. спогади про яке досі терзали серце. Від природи тонка і ранима, Оксана була досить скритною і ніколи не виносила свої почуття на загаль, переживала все в собі. Допереживалась.

Відірвавши листочок від календаря, Оксана почала вчитуватися в слова. Чим більше читала, тим легше ставало. Бо тільки відпустивши і пробачивши всім ти зможеш ступити на нову дорогу і в нове життя.

По чарці

– Наливай! – сказав Роман і підсунув чарку.

– Легко! – відповів Ярик і щедро плюснув у гранчак.

Хлопці випили.

– Харашо пішла! – сказали вони разом і розсміялися.

За першою пішла друга, потім третя, четверта...

По мірі того, як порожніла пляшка, світ навколо розфарбовувався в яскраві, хоча дещо розмиті кольори, на душі може й не світлішало, але веселішало точно. Горілка закінчилась, але остаточної «поліровки» і кондиції мужики ще не досягли, тож попхалися за пивом.

– Знач так, – сказав Ярик, – хто зможе присісти десять разів і віджатися від землі п'ять – той отримує пляшку пива. Хто не зможе – іде в...

– Яволь, мій капітан! – Роман спробував виструнчитися, але не втримався і гепнувся, наче мішок, додолу і тут же почав віджиматися. Виходило в нього так собі, але з горем пополам він таки це зробив.

– Гони пляшку, братан! – сказав він Ярику. Той у відповідь скрутив дулю:

– Ще десять присідань!

Роман намагався присісти, але в нього нічого не виходило: неслухняні ноги підгиналися і він валився на землю.

– А ну тебе на х...р, Ярик, – сказав Роман сидячи в траві,

– пляшку гони!

Ярик гепнувся додолю поряд з Романом, протягнув тому пляшку і раптом, дивлячись кудись в бік, присвиснув:

– Ох ти ж єтіть-колотіть! А це хто така?

– Де? – стрепенувся Роман. Він був пристрасним шанувальником жінок і не оминав своєю уваго будь яку привабливу, на його погляд, особу.

– Да он, чеше. Не не чеше, а прямо пливе? – Ярик вказав пальцем напрямом, – а циц...ки, пардон, груди які! Не, ти це бачив?

Роман, скільки дозволяли залиті алкоголем очі, вдивлявся туди, куди показував Ярик.

Жіночка і правда була нічого: висока, не худенька, але струнка, з довгим кучерявим рудим волоссям.

– Ага! – присвиснув Роман, – феміна шо треба. Йпрст, – раптом захвилювався він, – так це ж наша Леська!

Роман був директором невеликої фірми, а Леся – новим співробітником. Працювала вона зараз радше на «общественних началах», чекаючи, доки у Романа настануть кращі часи. Вони були давно знайомі, не раз одне одного виручали – чому б не допомогти? Тим більше, Роман був дуже хорошою людиною, от тільки горілка перетворювала його на когось, діаметрально протилежного тому, ким він був насправді. А випивав Роман останнім часом частенько.

– Точно – Леська! – Роман примружив очі, щоб краще розгледіти жінку. Вона зупинилась, привіталась з якимось чо-

ловіком, весело засміялась у відповідь на його жарт чи комплімент.

– Ти диви, як вирядилась – декольте на дванадцять персон. Ще й либиться, як... не знаю хто – прошипів Роман, – це ж кому, цікаво, вона, окрім мене, свій п'ятий розмір показувати зібралась? Ах ти, лярвочка!

– Можна подумати, вона тобі щось колись показувала! – пирхнув Ярик, – обламайся, начальник!

Роман зло на нього зиркнув, раптом підхопився і побіг до Лесі, схопив за руку, притягнув у те місце, закрите від людських очей розлогою вербою, де вони з Яриком пили.

– От скажи мені, Лесько, – причепився він до жінки, – ти на хрена пофарбувалась в рудий колір? Знаєш, хто фарбується в руде? – він притулився до Лесі і у вухо прошепотів, – бл...ді, ось хто. Ти шо, Лесько, б...дь?

Жінка здивовано поглянула на Романа. Раніш він не дозволяв собі таких випадів. Чи може вона ще ніколи не бачила його таким п'янючим?

Вона мовчки дивилась на Романа, не знаючи, що сказати.

– І не дивись на мене так! – раптом заволав він, – ти, відьмачка! І очі у тебе відьомські, зроду віку ні в кого таких не бачив! І все одно ти – б...дь. От скажи мені, як на духу: скільки в тебе коханців?

– Нікого в мене нема, – чітко вимовляючи кожне слово, сказала Леся.

– Брешеш! Щоб у такої баби як ти, не було коханця? Бре-

шеш! От зізнайся – і дитина в тебе не від чоловіка? Він проти тебе ніхто, розумієш? Нагуляла десь, а потім бідного Толіка знайшла і на тобі, тату, синочка чужого в подарунок.

– Ти п'яний придурок, – прошипіла Леся, – дитина у мене від чоловіка і я не шляюсь, на відміну від декого, ні з ким ночами. Відпусти!

Але Роман і не думав її відпускати.

– А сюди чого тиняєшся, га? Що ти все пижишся, шукаєш когось? Зиркаєш отими своїми відьомськими очиськами на всі боки? Нового коханця шукаєш? Чоловіку кажеш, що до подружок, а сама у пошуки і мандри? Так? А я тебе прикриваю. Аякже, дядя Рома добрий!

– Сюди я їжджу, щоб допомогти тобі, придурку. Бачу, що тобі непереливки. Життя он як прикрутило – горілку хлищеш, мов сліпа коняка воду. Забув, якою командою ми були? Ідіот! Забув, що мало не золоті гори мені наобіцяв, коли справи на лад підуть? За те, що я тобі, по дружбі, стільки допомагала, я ж тепер ще й б...дь? Красно дякую! – Леся церемонно вклонилася, нарешті змогла вирвати долоню з чіпких Романових рук і пішла геть.

Пройшовши декілька кроків вона раптом озирнулась і сказала:

– Та яке твоє собаче діло до того, чого я очима зиркаю? Мої очі – що хочу, те й роблю!

– А може у мене до тебе симпатія, дурепа ти така! – заволав Роман, – А ти на мене нуль на масу! І все одно ти б...

дь руда, а не перефарбуєшся – розлюблю на фіг. А Мишку передай, що він бездарний працівник, і ти теж – бездарна. Та що ви без мене варті! Еге ж? – повернувся він до Ярика.

– Полюбому! – підтвердив той і додав, – наливай! О, глянь, он Вітька чеше! По моєму, він на нас не так глянув. Чи мені здалося?

– Точно! Не так глянув! Пішли розберемося!

Повторення пройденого

Юлька думала, що вона розумніша і хитріша від усіх і зможе обманути долю. Колись давно, ще в юності, вона поклялась: ніколи не проживе життя так, як її мама. Ніколи! Мати, поховавши свого першого чоловіка, Юлиного батька, через три роки вийшла заміж вдруге. Вітчим пив. Напившись, став настільки буйним і непередбачуваним, що мати виставляла Юльку і Юрка – сина, на вулицю чи відправляла ночувати до сусідів, коли вітчим п'яний вітчим переступав поріг хати. Юлька не могла зрозуміти: чому мама його не вижене? Хіба те, як вони жили, можна було назвати нормальним сімейним життям?

Десь через рік після того, як в них оселився вітчим, у Юльки, наче в старій баби, почали тремтіти руки. У школі вона навіть соромилася тримати ручку в руках, бо та «танцювала» по зошиту, мов навіжена. Брат прокидався ночами від жахів.

– Мамо, давай його виженемо! – не раз просила Юлька матір, – навіщо він тобі здався.

– Підростеш – зрозумієш, – відповідала мама і вітчим залишався.

Пізніше мама вмовила його пройти курс лікування і життя трохи налагодилось – тверезим, вітчим все ж був схожим на нормальну людину. Але завів собі двох коханок. Про це

знали всі, навіть мама. Вона не раз (без стида і сорому, наплювавши на власну жіночу гідність, як вважала Юлька) забирала його з чужих хат. Юлька знову просила матір виставити вітчима з дому, але та не згоджувалась. Чому? Чому? Юлька не могла цього зрозуміти.

Ось так вони прожили років, мабуть з десять. А потім вітчим сам зійшов з хати, до великої радості Юльки.

З часом Юлька зрозуміла: мама не вигонила вітчима тому, що любила його, отакого п'яницю і кобеля. Любов зла... Але вона залишилась навіки переляканою і вирішила: у її житті не буде ніяких п'яниць, ніяких «злих» і «незлих» любовей. Нормальний чоловік, спокійна атмосфера в сім'ї, щоб діти не бачили скандалів і в них ніколи не тремтіли руки!

Юлька довго не хотіла виходити заміж. А як не вгадає? Всі мужики майстри казки розповідати. Правда, вона й сама була ще тією «казкаркою»...

А коли таки вийшла заміж, все склалося, як вона й планувала: непитущий чоловік, нормальна, спокійна атмосфера в сім'ї, доглянуті діти. І любов не зла... А може й не любов... Головне, руки ні в кого не тремтіли: ні в самої Юльки, ні, тим більше, в дітей.

Так було до тих пір, доки Юлька не закохалась. До того самого ненависного їй тремтіння в руках. Ігор був не дурень випити. А випивши, міг начудити такого, що доводилось місяцями вигрібати. Дівчатами теж не гребував і вони липли до нього, мов смола. Все те, чого Юлька уникала в чоловіках,

поєдналось в Ігорю, мов спеціально. І що найстрашніше, вона готова була за ним іти світ за очі, якби тільки покликав. Мабуть, погано засвоїла життєві уроки.

Чашка кави

*Нерозумна жінка тримає чоловіка за горло,
розумна – за руку. Мудра не тримає взагалі.
Китайська народна мудрість*

– Кави тобі? – прошипіла Тетяна чоловікові і наче, заправський бармен з американських фільмів, відштовхнула філіжанку з напоєм від себе. Та, мов на роликах, прокотилась по гладкій, полірованій поверхні столу і зупинилась акуратно на краєчку, зависнувши над ним, ніби над прірвою. Андрій зачаровано дивився на чашку. Мов в уповільненій кінозйомці, він бачив, як посудина зі щойно, в окіп завареною кавою, перехиляється і гарячий напій ллється прямо йому на коліна. Андрій навіть не зойкнув, коли окріп обпик його шкіру. Кавова гуща неохайними патьоками розплилась по світлим джинсам, пропікаючи, навіть через грубу тканину, і без того палаючу шкіру.

Андрій мовчав. Тетяна, перелякана, застигла. Вона не хотіла зробити чоловіку боляче, а може, навпаки, підсвідомого саме цього й бажала, тому так і вийшло. Тетяна чекала, що Андрій зараз зірветься, почне кричати, грюкати кулаком по столу. Але він мовчав, каламутними, після добрячого перепою очима, дивлячись на дружину.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.